

UZASADNIENIE

1. Ustawa z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego (Dz. U. Nr 132, poz. 1108 i Nr 267, poz. 2258), która weszła w życie dnia 19 lipca 2005 r. miała wprowadzić do krajowego porządku prawnego instrumenty wzmacniające pozycję Skarbu Państwa w tych spółkach kapitałowych, które miały istotne znaczenie dla porządku i bezpieczeństwa publicznego. Z uwagi jednak na nieprecyzyjne i zarazem skomplikowane mechanizmy ustawy, takie jak np.:
 - zastosowanie nieostrych i niejasnych kryteriów ustawowych określających czynności spółki objęte obowiązkiem powiadomienia do Ministra Skarbu Państwa oraz uzyskania zgody Ministra Skarbu Państwa,
 - zastosowanie sankcji nieważności czynności spółki w przypadku braku powiadomienia o tak niejednoznacznie określonych czynności,
 - zbyt dużą ilość sektorów objętych regulacjami ustawowymi bez wyraźnego wskazania na związek przyczynowy z istotnym znaczeniem tych sektorów dla porządku i bezpieczeństwa publicznego,
 - wprowadzenie kosztownej instytucji obserwatorów powoływanych i opłacanych przez Ministra Skarbu Państwaustawa z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego nie spełniła de facto celów stawianych przez ustawodawcę i w praktyce nie była dotychczas stosowana.
2. W dniu 15 grudnia 2006 r. Komisja WE, stosując procedurę przewidzianą w art. 226 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), wszczęła formalne postępowanie przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej w związku z ustawą z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego (naruszenie 2006/2432). Komisja WE wystosowała do Rządu Rzeczypospolitej Polskiej zarzuty formalne („letter of formal notice”), w których zwraca uwagę, iż przedmiotowy akt prawny wraz z wydanymi na jego podstawie aktami wykonawczymi jest niezgodny z art. 56 TWE (swoboda przepływu kapitału) oraz z art. 43

TWE (swoboda przedsiębiorczości). W dniu 27 czerwca 2007 r. Komisja WE wystosowała wobec Rządu Rzeczypospolitej Polskiej tzw. „uzasadnioną opinię”, w której podtrzymała wyrażone uprzednio zarzuty wobec wspomnianej ustawy. O ile Rząd Rzeczypospolitej Polskiej nie osiągnie porozumienia z Komisją WE co do kształtu ustawy zgodnego z prawem wspólnotowym, kolejnym krokiem Komisji WE będzie skierowanie sprawy do rozpatrzenia przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich. W związku z powyższym, Ministerstwo Skarbu Państwa podjęło działania mające na celu dostosowanie przepisów ustawy do prawodawstwa wspólnotowego. W grudniu 2007 r. Minister Skarbu Państwa zadeklarował chęć współpracy z Komisją WE w celu wypracowania rozwiązań w sprawie ostatecznego kształtu ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, które uwzględniałyby podstawowe zasady określone w Traktacie Wspólnot Europejskich, takie jak swoboda przedsiębiorczości i wolności gospodarczej. Informacja o zmianie stanowiska Rządu Rzeczypospolitej Polskiej wobec ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego została zaakceptowana przez Komitet Europejski Rady Ministrów w styczniu 2008 r.

3. Odnosząc się do zarzutów Komisji WE o niezgodności obecnie obowiązującej ustawy z 2005 r. z prawem wspólnotowym, stwierdzić należy że zarzuty koncentrują się na:
 - braku określenia celu, któremu ma służyć ustawa, w ocenie Komisji WE cel ten powinien być dopuszczalny w świetle dotychczasowego orzecznictwa Trybunału (zarzuty wobec art. 1 ustawy),
 - braku precyzji użytych pojęć o istotnym znaczeniu i zbyt dużej uznaniowości odnośnie do decyzji organów spółki, co do których Minister Skarbu Państwa może wyrazić swój sprzeciw (zarzuty wobec art. 2 ustawy),
 - zbyt ogólnemu określeniu składników mienia spółki, którymi zadysponowanie może podlegać sprzeciwowi Ministra Skarbu Państwa (zarzuty wobec art. 3 ustawy),
 - braku założeń polityki państwa w dziedzinach życia społecznego lub gospodarczego, o których mowa w art. 4 ustawy,
 - powoływania obserwatorów w spółkach (zarzuty wobec art. 5 oraz 6 ustawy),

– zbyt szerokiej liście sektorów podlegających ustawie i niewystarczająco uzasadnionych dodatkowych warunkach jakie muszą spełniać funkcjonujące w nich podmioty gospodarcze by mogły zostać uznane za spółki o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego (zarzuty wobec art. 8 ustawy).

4. Projektowana regulacja, która wprowadzając szczególne uprawnienia Ministra Skarbu Państwa w spółkach kapitałowych, zastąpi ustawę z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego odnosi się do zarzutów podniesionych przez Komisję WE, uwzględniając dotychczasowe orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w analogicznych sprawach oraz zawiera rozwiązania podobne do zasad wyrażonych w dyrektywie Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE L 345/75). Podkreślić należy, że proponowana regulacja nie implementuje ww. dyrektywy do krajowego porządku prawnego, lecz zawiera jedynie rozwiązania podobne do wyrażonych w przedmiotowej dyrektywie. Implementacja dyrektywy Rady 2008/114/WE do krajowego porządku prawnego zostanie dokonana poprzez nowelizację ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.).

Projektowana regulacja ma również na celu uproszczenie istniejących przepisów prawa oraz zmniejszenie obaw inwestorów co do braku pewności i przewidywalności stosowania prawa sprzeciwu wobec decyzji organów spółki przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa.

Zakłada się powiązanie kluczowego pojęcia projektowanej ustawy „składniki mienia będące częścią systemu przesyłowego paliw, energii lub nośników energii służące jako składniki infrastruktury o zasadniczym znaczeniu dla przesyłu paliw, energii lub nośników energii”, na zadysponowanie którymi przez spółkę wymagana jest zgoda MSP, z pojęciem „infrastruktury krytycznej”, obejmującej m.in. systemy zaopatrzenia w energię i paliwa, na którą składają się systemy oraz wchodzące w ich skład powiązane ze sobą funkcjonalnie obiekty, w tym obiekty budowlane, urządzenia, instalacje, usługi kluczowe dla bezpieczeństwa państwa i jego

obywateli oraz służące zapewnieniu sprawnego funkcjonowania organów administracji publicznej, a także instytucji i przedsiębiorców.

Ustawa zawiera rozwiązania podobne do zasad zawartych w dyrektywie Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE L 345/75), zgodnie z którą infrastruktura krytyczna obejmuje aktywa, systemy lub ich części położone na terytorium państw członkowskich UE, które mają istotne znaczenie dla utrzymywania żywotnych funkcji społecznych, bezpieczeństwa i dobrobytu obywateli, a których zakłócenie lub zniszczenie miałyby znaczący wpływ w państwie członkowskim spowodowany brakiem utrzymywania tych funkcji. Tak określone w projekcie dyrektywy pojęcie infrastruktury krytycznej obejmuje następujące elementy majątkowe:

- 1) w sektorze energii elektrycznej: infrastrukturę służącą do wytwarzania albo przesyłania energii elektrycznej;
- 2) w sektorze ropy naftowej: infrastrukturę służącą do wydobycia, rafinacji, przetwarzania, magazynowania, przesyłania ropy naftowej rurociągami oraz terminale portowe do przeładunku ropy naftowej;
- 3) w sektorze paliw gazowych: infrastrukturę służącą do produkcji, wydobycia, rafinacji, przetwarzania, magazynowania, przesyłania paliw gazowych gazociągami oraz terminale skroplonego gazu ziemnego (LNG).

Projekt ustawy nie obejmuje swoim zakresem obszaru obronności Państwa oraz nie odwołuje się do postanowień art. 296 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zgodnie z którymi każde państwo członkowskie może podejmować środki, jakie uważa za konieczne w celu ochrony podstawowych interesów jego bezpieczeństwa, a które odnoszą się do produkcji lub handlu bronią, amunicją lub materiałami wojennymi.

Do roszczeń o odszkodowanie z tytułu strat majątkowych poniesionych przez spółki wskutek wydania przez ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa zgodnych z prawem decyzji stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 22 listopada 2002 r. o wyrównywaniu strat majątkowych wynikających z ograniczenia w czasie stanu nadzwyczajnego wolności i praw człowieka i obywatela (Dz. U. Nr 233, poz. 1955). Odszkodowanie obejmuje wyrównanie straty majątkowej, bez korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby strata nie powstała. Ograniczenie wysokości odszkodowania z tytułu konieczności wykonania przez

spółki zgodnych z prawem decyzji ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa jest uzasadnione ochroną ważnego interesu publicznego, którym jest zapewnienie prawidłowego gospodarowania mieniem obejmującym obiekty, instalacje, urządzenia i usługi wchodzące w skład infrastruktury krytycznej w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej lub paliw gazowych.

W przypadku niezgodnych z prawem decyzji ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa stronie przysługuje odszkodowanie na zasadach ogólnych.

Projekt ustawy zakłada poddanie procedury rozpatrywania skarg na decyzje ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa właściwości sądów administracyjnych z uwagi na ogólną właściwość tych sądów w sprawach z zakresu kontroli działalności administracji publicznej, przy czym wskazać należy że sądy administracyjne zapewniają rozpatrzenie spraw zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym.

5. Główne zmiany zaproponowane w projekcie w odniesieniu do obecnej ustawy z 2005 r. są następujące:

- wprowadzenie akceptowalnego dla Komisji WE celu stosowania ustawy, którym jest zapewnienie prawidłowego gospodarowania mieniem obejmującym obiekty, instalacje, urządzenia i usługi wchodzące w skład infrastruktury krytycznej w sektorze energii, tj. w spółkach prowadzących działalność w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej lub paliw gazowych; z uwagi na szczególne znaczenie tego sektora dla bezpieczeństwa energetycznego państwa i obywateli, w sektorze tym Komisja WE dopuszcza stosowanie prawa sprzeciwu organu administracji publicznej wobec decyzji władz spółek; w pozostałym zakresie, do którego odnosi się dyrektywa Rady 2008/114/WE, tj. w sektorze transportu, infrastruktura krytyczna będzie przedmiotem ochrony na zasadach ogólnych, nie przewidujących prawa sprzeciwu organu administracji publicznej wobec decyzji władz spółki, wyrażonych w ustawie zmieniającej ustawę z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.).
- zmiana budzącego uzasadnione kontrowersje pojęcia „podstawowe składniki mienia spółki” na „mienie, które zostało ujawnione w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, o którym mowa w art. 5b ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, w brzmieniu ustalonym ustawą o zmianie ustawy o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U.

- z 2009 r. Nr 131, poz. 1076); tak określony katalog składników infrastruktury powinien obejmować składniki mienia spółki ujęte w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej sporządzonym przez Dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa,
- projekt ustawy, w zgodności z zasadami wyrażonymi w Załączniku I (sektor energia) do dyrektywy Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE L 345/75), zakłada, że mienie spółek, ujęte w jednolitym wykazie, obejmuje:
 - 1) w sektorze energii elektrycznej: infrastrukturę służącą do wytwarzania albo przesyłania energii elektrycznej;
 - 2) w sektorze ropy naftowej: infrastrukturę służącą do wydobycia, rafinacji, przetwarzania, magazynowania, przesyłania ropy naftowej rurociągami oraz terminale portowe do przeładunku ropy naftowej;
 - 3) w sektorze paliw gazowych: infrastrukturę służącą do produkcji, wydobycia, rafinacji, przetwarzania, magazynowania, przesyłania paliw gazowych gazociągami oraz terminale skroplonego gazu ziemnego (LNG).
 - rezygnacja z instytucji obserwatora oraz powierzenie jego obowiązków urzędnikowi łącznikowemu do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, podobnie do zasad zawartych w dyrektywie Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE L 345/75); podkreślić przy tym należy, że zgodnie z dyrektywą Rady 2008/114/WE użycie pojęcia „urzędnik łącznikowy” nie oznacza, iż miałyby to być osoba zatrudniona lub sprawująca funkcję w administracji publicznej.
 - urzędnik łącznikowy, powoływany przez spółkę, w porozumieniu z MSP oraz Dyrektorem Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, będzie pracownikiem spółki monitorującym jej działalność, odpowiedzialnym za utrzymywanie kontaktów z administracją publiczną w zakresie ochrony infrastruktury krytycznej; urzędnik łącznikowy obowiązany będzie do przygotowywania niezbędnych informacji o ochronie infrastruktury krytycznej dla zarządu, rady nadzorczej spółki, dla ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa oraz Dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa, a także będzie pełnił rolę eksperta zarządu w zakresie istniejącej w spółce infrastruktury krytycznej; z uwagi na to, że wykonywanie czynności przez urzędnika łącznikowego wymaga dostępu do informacji niejawnych związanych z realizacją zadań, ujętych w

- załączniku nr 1 (część II) do ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych zakłada się, że urzędnikiem łącznikowym może być osoba, która posiada poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulą „tajne”,
- z uwagi na to, że urzędnik łącznikowy jako pracownik spółki będzie pełnił przede wszystkim rolę eksperta i doradcy spółki, projekt nie przewiduje finansowania zadań wykonywanych przez urzędnika łącznikowego z budżetu państwa; projekt ustawy przewiduje, że Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb powoływania oraz sposób wykonywania przez urzędników łącznikowych obowiązku monitorowania działalności spółki,
 - likwidacja obowiązków notyfikacyjnych spółki wobec MSP w celu uniknięcia stanu zawieszenia zwykłych czynności o istotnym znaczeniu dla spółki do czasu zajęcia stanowiska przez MSP,
 - zniesienie obowiązku określania przez Radę Ministrów, w drodze rozporządzenia, listy spółek, w stosunku do których Skarb Państwa posiada szczególne uprawnienia,
 - obiekty infrastruktury krytycznej umieszczane będą w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej wyłonionych na podstawie jednoznacznych kryteriów; minister właściwy do spraw Skarbu Państwa, po otrzymaniu wykazu obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, o którym mowa w art. 5b ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, będzie powiadamiał spółkę o ujęciu w wykazie składników jej mienia i wynikających stąd dla spółki obowiązkach,
 - objęcie ustawą wszystkich spółek będących posiadaczami infrastruktury krytycznej, niezależnie od formy ich własności; jest to analogiczne rozwiązanie do postanowień zawartych w dyrektywie Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej,
 - określenie, że minister może zgłosić sprzeciw wobec określonych czynności spółki nie później niż w terminie 30 dni od dnia dokonania takich czynności (obecnie nie później niż 21 dni), co uzasadnione jest potrzebą bardziej starannej oceny czynności spółki w zakresie rzeczywistego zagrożenia dla bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, ropy naftowej i paliw gazowych przez spółki.

6. Zgodnie z postanowieniami art. 4 ust. 2 projektowanej ustawy minister właściwy do spraw Skarbu Państwa powiadamia spółkę o ujęciu w wykazie składników jej mienia będących częścią systemu przesyłu lub produkcji paliw, energii lub nośników energii, służących jako składnik infrastruktury o zasadniczym znaczeniu dla przesyłu lub produkcji paliw, energii lub nośników energii. Zauważyć należy, że skutki tego powiadomienia są inne niż skutki powiadomienia przez Dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa w trybie art. 5b ust. 7 pkt 4 ustawy o zarządzaniu kryzysowym właścicieli, posiadaczy samoistnych i zależnych obiektów, instalacji lub urządzeń infrastruktury krytycznej. Skutki powiadomienia przez Dyrektora RCB dotyczą bowiem zadań związanych z ochroną fizyczną obiektów, urządzeń i instalacji. Projekt przedmiotowej ustawy przewiduje natomiast w sektorach newralgicznych, objętych ustawą zadania dalej idące, uwzględniające również ochronę prawną w zakresie czynności organów spółki stanowiących rzeczywiste zagrożenie dla funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej. Celowi temu służy rozbudowany katalog zadań wraz z towarzyszącymi mu uprawnieniami realizowany przez urzędników łącznikowych do spraw ochrony infrastruktury krytycznej, powoływanych i odwoływanych przez Zarząd spółki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw Skarbu Państwa oraz Dyrektorem Rządowego Centrum Bezpieczeństwa. Przewiduje się, że minister właściwy do spraw Skarbu Państwa będzie wykonywał uprawnienia wynikające z ustawy w celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania mieniem, o którym mowa w art. 1 ust. 1 i 2 projektowanej ustawy.

7. Wykonywanie uprawnień ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, o których mowa w projektowanej ustawie nie oznacza tym samym zdolności do decydowania o kierunkach działalności przedsiębiorcy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. d ustawy z dnia 22 września 2006 r. o przejrzystości stosunków finansowych pomiędzy organami publicznymi a przedsiębiorcami publicznymi oraz o przejrzystości finansowej niektórych przedsiębiorców (Dz. U. Nr 191, poz. 1411, z późn. zm.), z uwagi na to, że celem wykonywania uprawnień nie jest dokonywanie przysporzeń ze środków publicznych dla spółek objętych ustawą.

8. Z uwagi na przewidywany termin sporządzenia przez Dyrektora Rządowego Centrum Bezpieczeństwa we współpracy z odpowiednimi ministrami odpowiedzialnymi za systemy, jednolitego wykazu obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, projekt ustawy przewiduje, że ustawa wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2010 r.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana ustawa będzie miała wpływ na niektóre spółki kapitałowe lub grupy kapitałowe, w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, w sektorach energii elektrycznej, ropy naftowej i paliw gazowych, których mienie zostało ujawnione w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej, o którym mowa w art. 5b ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. Nr 89, poz. 590, z późn. zm.)

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został zamieszczony na stronie podmiotowej Ministerstwa Skarbu Państwa w Biuletynie Informacji Publicznej oraz przesłany do:

1. Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych,
2. Konfederacji Pracodawców Polskich,
3. Krajowej Izby Gospodarczej,
4. Business Centre Club.

Uwagi zgłosiła Konfederacja Pracodawców Polskich, dotyczyły one treści art. 1 ust. 2 oraz art. 2 ust.1, w zakresie precyzyjnego określenia sformułowań w nich zawartych. Dwie spośród trzech zgłoszonych uwag zostały w całości uwzględnione. Nie uwzględniono jednej uwagi, zgłoszonej do treści art. 2 ust. 2 pkt 2, gdyż spółce przysługuje odszkodowanie w przypadku negatywnej oceny sprzeciwu, wyrażonego przez ministra właściwego do spraw skarbu państwa. Żaden podmiot nie zgłosił uwag w trybie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

3. Zakres skutków regulacji

Proponowany projekt ustawy ma znaczenie z punktu widzenia zapewnienia prawidłowości funkcjonowania, ciągłości działania oraz integralności infrastruktury krytycznej,

w szczególności w kontekście już dokonanej i trwającej prywatyzacji spółek sektora energetycznego i infrastruktury.

4. Skutki wprowadzenia proponowanej ustawy

1) wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu

Wejście w życie proponowanej regulacji nie spowoduje negatywnych skutków związanych z dochodami i wydatkami budżetu z wyjątkiem ewentualnych roszczeń odszkodowawczych, o których mowa w art. 3 ustawy. Wydatki budżetu w tym zakresie są „wydatkami nieprzewidywanymi” w rozumieniu art. 139 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 249 poz. 2104, z późn. zm.) oraz art. 256 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240), która wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2010 r., których zaplanowanie co do kwoty i terminu zapadalności nie jest możliwe na etapie planowania i uchwalania ustawy, a prawnym tytułem ich poniesienia jest tytuł egzekucyjny lub wyrok sądowy. Realizacja wydatków nieprzewidywanych następuje w drodze jednej z dwóch alternatywnie określonych przez ustawę o finansach publicznych procedur. Odpowiednia zmiana planu wydatków powinna nastąpić w trybie przeniesień wydatków z innych podziałek klasyfikacji wydatków lub z rezerw celowych. Przeniesienia te nie są objęte ograniczeniami, określonymi w art. 148 ust. 1 – 4 u.f.p., co oznacza w szczególności, że nie stosuje się do nich zasady przeniesień wyłącznie między rozdziałami i paragrafami klasyfikacji budżetowej w ramach danej części i działu budżetu państwa, zakazu zwiększania wydatków w jakimkolwiek rozdziale o więcej niż 5 %, konieczności uzyskania zgody Ministra Finansów w razie powodowania zwiększenia lub zmniejszenia wydatków majątkowych. Realizacja wydatków nieprzewidywanych, wynikających z tytułów egzekucyjnych lub wyroków sądowych może nastąpić również z rezerw celowych, utworzonych na wydatki, których szczegółowy podział na pozycje klasyfikacji budżetowej nie mógł być dokonany w okresie opracowywania budżetu (art. 102 ust. 2 pkt 1 u.f.p.). Szczególny charakter tych wydatków uzasadnia ich finansowanie bez względu na poziom środków zaplanowanych na ten cel.

2) wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie proponowanej regulacji nie spowoduje negatywnych skutków związanych z rynkiem pracy.

3) wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Wejście w życie ustawy może pośrednio wpłynąć na poprawę konkurencyjności gospodarki, gdyż wprowadzenie transparentnego instrumentu ingerencji publiczno-prawnej w niektóre decyzje i działania spółek kapitałowych z udziałem Skarbu Państwa zwiększy jego przewidywalność i przejrzystość również dla potencjalnych inwestorów.

Dodatkowo należy zauważyć, iż mając na względzie ograniczony zasięg podmiotowy i przedmiotowy oddziaływania oraz cel regulacji, wprowadzenie proponowanych rozwiązań nie powinno być uznane za nieadekwatne i ograniczające swobodę prowadzenia działalności gospodarczej.

4) wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionów.

Stosunek do przepisów prawa Unii Europejskiej

Projekt ma doprowadzić do wyeliminowania niezgodności obecnie obowiązującej ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o szczególnych uprawnieniach Skarbu Państwa oraz ich wykonywaniu w spółkach kapitałowych o istotnym znaczeniu dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego z prawem Wspólnot Europejskich. Projektowana regulacja zawiera rozwiązania zbliżone do rozwiązań przyjętych w dyrektywie Rady 2008/114/WE w sprawie rozpoznania i wyznaczenia Europejskiej Infrastruktury Krytycznej oraz oceny potrzeb w zakresie poprawy jej ochrony (Dz. Urz. UE L 345/75).

11/22rch